

Розділ 1

Кассіан заніс кулак, щоб постукати в зелені двері в сутінковому коридорі — і завагався.

Він зарубав стільки ворогів, що вже навіть не давав собі клопоту їх лічити, він стояв по коліна в кривавій багноці численних полів бою і ніколи не відступав, він здобувався на рішення, які вартували життя багатьох досвідчених воїнів, він був генералом, воїном, вбивцею, а втім... А втім зараз він опускав кулак.

Відступаючи.

Цей будинок на північному березі Сидри давно благав підновити йому фарбу. І поміняти підлогу, зважаючи на виск та стогін дерева під чоботами, що їх Кассіан слухав, піднімаючись двома маршами сходів. Але принаймні було чисто.

За стандартами Веларіса, тут було поганенько, але в місті, де взагалі нема бідняцьких нетрів, це мало про що свідчило. Кассіан бачив гірші місця, та й жив у таких.

Однак досі не розумів, чому Неста наполягала саме на цьому помешканні. Він розумів, чому вона не вибрала кімнату в Домі Вітру — бо надто далеко від міста, а Неста не вмiла літати й не могла розсіятися туди. А це означало десять тисяч сходинок туди й назад щодня. Але навіть жити в цій халупі, коли міський будинок стоїть порожній? Відколи завершили роботи над великим будинком Фейри й Різа біля річки, міський будинок лишився відкритим для всіх друзів, хто хотів чи мав потребу там зупинитися. Кассіан знав, що Фейра пропонувала Несті окрему кімнату там — і дістала відмову.

Він похмуро роздивлявся лучку облiзлої фарби на дверях. Ані звуку не було чути через величєньку шпарину між дверима й підлогою — достатню, щоб навіть найтовстiшi пацюки спокiйнiсiнько гуляли туди й сюди. Жодного свiжого запаху не було вiдчутно в занедбаному коридорi.

Можливо, йому пощастило i її нема вдома — спить собі десь під баром тiєї вбогi таверни, куди її вчора занесло. Дарма що це важко назвати везiнням, бо Кассіан мусив її вiдшукати.

Він знову заніс кулак, червоний Сифон зблиснув у свiтлi старезних чарiвних вогників попід стелею.

«Боягуз. Вiдрости собі, дiдько, яйця!»

Кассіан стукнув один раз. Двiчі.

Тиша.

Він ледве стримав полегшене зiтхання. Дякувати клятiй Матерi...

Швидкi, рубленi кроки зазвучали по той бiк дверей.

І кожен був лютiший за попереднiй.

Кассіан щiльнiше підгорнув крила, розправив плечi й ширше розставив ноги. Традицiйна бойова стiйка, закарбована в ньому ще в роки навчання, яка тепер перетворилася на просту пам'ять м'язiв. Він не хотiв навіть думати про те, чому звук цих крокiв спричиняв у його тiлi саме таку автоматичну реакцiю.

Клацання кожного з її чотирьох замкiв прозвучало для нього сигналом бойових барабанiв.

Кассіан хутко перебрав у голови все, що мав сказати, i те, як саме Фейра радила йому це озвучити.

Ручка дверей повернулася з таким хрускотом, нiби Неста по той бiк уявляла на її мiсцi Кассіанову шию. Дверi розчахнулися.

Неста Арчерон вiдразу скривила носа. Але принаймнi стояла тепер перед ним.

Вигляд у неї був жахливий.

— Чого тобі...

Вона залишила двері прочиненими щонайбільше на ширину долоні.

Коли він востаннє її бачив? На вечірці з приводу закінчення літа, коли на Сидрі влаштували плавання на баржі? Тоді вигляд у неї був значно краший. А проте, з іншого боку, хто мав би гарний вигляд уранці після цілої ночі вина й міцних напоїв. Особливо...

— О сьомій ранку? — договорила вона, пронизуючи його тим сіро-блакитним поглядом, який завжди бісив Кассіана.

Неста була вдягнена в чоловічу сорочку. Ба гірше, на ній не було нічого, крім чоловічої сорочки.

Кассіан сперся рукою на одвірок і відповів напівпо-смішкою, яка завжди гарантовано змушувала Несту показати пазури.

— Важка ніч?

Важкий рік, судячи з усього. Її прекрасне обличчя було не просто бліде, воно стало тоншим, ніж до війни з Гайберном. Безкровні губи, очі... холодні й пронизливі, мов зимовий ранок у горах.

Ані радості, ні сміху — й сліду не було. У ній усій.

Неста спробувала зачинити двері, й байдуже, що при цьому могла прищемити йому пальці.

Кассіан вставив чобіт у шпарину, перш ніж вона могла розтрити йому руку. Ніздрі Нести погрозово затріпотіли.

— Фейра хоче бачити тебе в будинку.

— У якому? — Неста насупилася, дивлячись на ногу, яка заважала їй причинити двері. — У неї їх п'ять.

Кассіан прикусив жорстку відповідь. Він був не на полі бою — і вона не була його ворогом. Він просто мав

привести її в зазначене місце. А потім молитися, щоб той чудовий дім, у який Фейра з Різом нещодавно переїхали, не перетворився знову на купу каміння й руїн.

— У новому.

— І чому ж моя сестра сама не прийшла за мною?

Він знав цей підозрілий блиск у її очах, напруження в спині. Власні інстинкти кричали до Кассіана: зустрінь її ворожість і тисни, тисни, щоб з'ясувати нарешті, чим усе закінчиться.

Від самого Сонцестояння вони обмінялися хіба що десятком слів. Здебільшого під час вечірки на тій баржі минулого місяця. Здебільшого ті слова склалися з:

«Відійди».

«Привіт, Нес».

«Відійди».

«Залюбки».

Оце і все, після кількох місяців мовчання, потягом яких він майже не бачив її.

Він досі й гадки не мав, чому вона з'явилася на тій вечірці, попри те що знала — застрягне з ними на воді на кілька годин. Мабуть, дякувати за таку рідкісну появу слід було таки Амрен, бо тільки в неї був сякий-такий вплив на Несту. Але ближче до кінця ночі Неста вже була в перших лавах охочих зійти на берег, стояла, міцно обхопивши себе руками. Амрен у той самий час похмуро сиділа якнайдалі від неї, проти борту, і мало не тремтіла від люті й відрази.

Ніхто, навіть Фейра, не став розпитувати — що там між ними сталося. Баржа причалила, Неста майже збігла на берег, і відтоді ніхто з нею так і не поговорив. До сьогодні. До цієї розмови, яка вже здавалася найдовшою з моменту битв проти Гайберна.

Кассіан нарешті відповів:

— Фейра — наша Вища Леді. Вона керує Двором Ночі. Неста схилила голову вбік, золотаво-каштанове волосся ковзнуло з її кістлявого плеча. У будь-кого цей рух здавався б роздумливим. Та не в неї. Вона дивилась, як хижак на свою здобич.

— І моя сестра, — сказала вона тим сухим тоном, який не видавав ані натяку на емоції, — вважає, що я маю *прибути негайно?*

— Вона знала, що спочатку тобі знадобиться помитися й дати собі лад, тому послала мене завчасно. Ти маєш з'явитися там о дев'ятій.

Він чекав, поки вона полічить і вибухне.

— Невже в мене вигляд тієї, хто має митися *дві години* для більш-менш прийняттого вигляду?

Очі Нести спалахнули вогнем.

Кассіан скористався запрошенням, щоб роздивитися її: довгі голі ноги, елегантний вигин стегон, тоненька — надто тоненька — талія і повні, важкі груди, які різко контрастували з новонабутими гострими кутами тіла.

Будь-якій іншій жінці стало б самих таких грудей, аби він з першого погляду почав за нею упадати. Але відтоді, як Кассіан зустрів Несту, холодне полум'я в її очах перетворилося на принаду геть іншого гатунку.

І тепер, коли вона стала Вищою Фе, набувши відповідних агресії і сили — на додачу до лихої вдачі, — він намагався уникати її, наскільки це було можливо. Особливо після того, що сталося під час та після війни з Гайберном. Неста чітко й зрозуміло продемонструвала свої почуття до нього.

— Мені здається, що тобі не завадить добре поїсти, розслабитись у ванні та знайти собі справжній одяг.

Неста закотила очі, але пальці її несвідомо торкнулися краю сорочки.

Кассіан додав:

— Викинь те нещастя, помийся, а я принесу тобі чаю. Брови Нести ледь помітно звелися догори. І він відповів на те кривою усмішкою.

— Чи ти гадала, я не чую того чоловіка у твоїй спальні, що намагається навпочіпки позбирати свій одяг, щоб зрештою вилізти у вікно?

Зі спальні, ніби у відповідь, щось глухо гупнуло. Неста зашипіла.

— Я повернуся за годину й подивлюся, як просуваються справи.

Кассіан надав своїм словам стільки ядучої сили, що навіть його солдати не ризикнули б ту силу провокувати, адже згадали б, що не дарма для контролю його сили потрібні аж сім Сифонів. Але Неста не літала в його легіонах, не билася під його командуванням і достоту не згадувала, що йому понад пів тисячі років, то...

— Не хвилюйся. Я встигну туди до дев'ятої.

Він відштовхнувся від одвірка, ледь розгортаючи крила, а тоді позадкував на кілька кроків.

— Мене не це просили зробити. Я маю провести тебе від дверей до дверей.

Неста зверхньо напружилась.

— Іди посидь на димарі.

Кассіан намітив уклін, не наслідуючись відпустити її погляду. Бо вона вийшла з Котла... з дарами. Великими дарами — і то темними. Проте ніхто не бачив і не відчував ані натяку на них від моменту останньої битви з Гайберном, від моменту, коли Амрен знищила Котел, а Фейра й Різ спромоглися його зцілити. Елейн відтоді теж ніяк не виявляла своїх пророцьких здібностей.

Та в Нести залишилися сили, досі здатні переломити ситуацію на полі бою, тож Кассіанові стало здорового глузду не підставлятися такому хижаківі.

— Чаю хочеш з молоком чи з лимоном?

Вона грюкнула дверима просто йому в обличчя.

І замкнула всі чотири замки.

Насвистуючи собі під носа й міркуючи, чи справді той бідолашний всередині тікатиме через вікно — переважно аби врятуватися від неї, — Кассіан спустився сутінковим коридором і пішов шукати їжу.

Сьогодні йому знадобиться підзарядити сили. Надто коли Неста дізнається, навіщо насправді сестра її викликала.

Неста Арчерон не знала імені чоловіка у своїй квартирі. Просяклі вином спогади видавали обмін палкими поглядами в таверні, гарячу й мокру зустріч їхніх губ, піт, що вкривав її тіло, доки вона, осідлавши цього чоловіка, не поринула в благословенне небуття від замішаної на алкоголі насолоди. Але не його ім'я.

Коли Неста дісталася темної, захаращеної спальні, чоловік справді вже примірявся до вікна, а Кассіан, поза всяким сумнівом, уже чекав на вулиці його жалюгідної втечі. Ліжко з мідними стовпчиками було скуйовджене, простирадла майже сповзли з нього на скрипливу нерівну підлогу, а зламане вікно гупало об стіну на кривих петлях. Чоловік рвучко розвернувся до неї.

Він був гарний тією вродою, що була притаманна всім Вищим Фе. Трохи худіший, ніж вона зазвичай обирала, — майже хлопчисько порівняно з горою м'язів, яка хвильку тому стояла навпроти неї в коридорі.

Фе здригнувся, коли вона увійшла, і скривився, наче від болю, коли побачив її вбрання.

— Я... це...

Неста стягла сорочку через голову, залишаючись голісінькою.

Очі його розширились, але запах страху нікуди не подівся — проте боявся він не її, а того, чий голос почув від дверей. Ніби згадав, хто її сестра. І хто суджений її сестри. Хто друзі її сестри... Ніби все це мало якесь значення.

Яким би став запах його страху, якби він дізнався, що Неста його використала: спала з ним, щоб утримати себе від зриву? Заспокоїти буремну темряву, яка кипіла в ній ще з найпершої миті виходу з Котла? Секс, музика, випивка, як дізналася вона того року, допомагали стриматися. Не цілковито, але сила принаймні не википала й не виплескувалася назовні. Неста так само відчувала, як сила тече у крові, туго намотується на кістки.

Вона кинула незнайомцеві зібгану білу сорочку.

— Можеш вийти через двері.

Той похапцем натягнув сорочку через голову.

— Я... він досі...

Його погляд усе ще чіплявся за її груди, за соски, що від уранішнього холоду стали сторчма, за оголену шкіру. Місцинку, де сходилися її стегна.

— Прощай.

Неста ввійшла у проіржавілу, сиру ванну зі спальні. У квартирі принаймні була гаряча вода.

Бувала. Іноді.

Фейра й Елейн досі намагалися вмовити її переїхати. Неста завжди ігнорувала всі поради. Так само, як проігнорує все, що їй мали намір сказати сьогодні. Вона знала, що Фейра нарікатиме. Мабуть, на те, що Неста вчора відписала ті божевільні витрати з таверни на сестрин банківський рахунок.

Неста пирхнула, повертаючи ручку крана. Та застогнала, метал обпік пальці холодом, і кран спочатку прочхався, а потім видав струмінь води у ванну.

Це була її резиденція. Ніяких слуг, ніяких сторонніх очей, що наглядають або засуджують кожний крок, нікого, окрім